

Relat 1

Ningú no solia dir-li a quina hora passaria el tren. Feia quatre mesos que esperava el mateix tren. Però la seva indecisió feia que sempre el perdés.

Un dia el tren va deixar de passar. La gent que hi havia a l'estació va començar a inquietar-se. De cop i volta... tothom que esperava a l'andana va envoltar l'home i van dir-li:

- Segueix la via, que el camí es fa caminant!

Relat 2

Tot just acabàvem de sopar (i sentíem encara el pessigolleig del xampany en el nas), quan van trucar a la porta. En obrir, un pollastre gegant es va endinsar a casa i volia una copa de xampany per animar-se...

Acabava de deixar-lo la seva xicota i volia agafar una bona trompa per oblidar-se de tot.

Però va pensar que era millor pensar en tot allò que el feia sentir bé: el mar, les muntanyes... i veure aquell final com un nou començament que li oferia la vida.

Va anar a la platja per veure el mar i les onades... I de sobte, va veure com tot cobrava sentit...

Relat 3

Una vegada, un nen que es deia Abel es va inventar una paraula nova. *Churrimecu*. Era una paraula una mica diferent. Churrimecu...! Guau, sona tan bé... Serà la meua paraula secreta. Només la coneixereu si...? la sabeu pronunciar bé.

I la gent deia xuxurimeu, xuximeu... Ningú la sabia pronunciar bé. Llavors en va fer dues paraules: Churri-mecu. Però un nen que es deia Iker va comprar els drets de la paraula i es va acabar.

Relat 4

De fet, entre el meu cap i el meu cos havia existit un divorci des del principi. Quan van fer cap de la brigada a en Manel, tots ja ho vam veure a venir.

Vam intentar fugir però no podíem, era un cas impossible. Però teníem esperança de poder escapar.

Quan de sobte, vam veure la llum del sol. Vam sortir i vam veure... Els caps, per una banda, ens ordenaven retrocedir. Els cossos ens animaven a acostar-nos al perill. I llavors vam decidir avançar amb valor i força per defensar els nostres ideals.